

תת"ע 8323/06/22 - מדינת ישראל נגד אברהם ברוכים

בית משפט השלום לתעבורה בחדרה

תת"ע 8323-06-22 מדינת ישראל נ' ברוכים
תיק חיצוני: 14124009359

בפני	כבוד השופטת סיגל דבורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	אברהם ברוכים

החלטה

1. בפניי בקשה להורות על פיצוי כספי, בהמשך להחלטת זיכוי מחמת הספק.

השתלשלות האירועים

2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום. על פי עובדות האישום, עצר הנאשם ביום 14.6.2021 את רכבו באופן שיש בו משום הפרעה לתנועה, בניגוד לסעיף 7101) לתקנות התעבורה, סמל סעיף 5938 (0 נקודות).
3. בישיבת ההקראה שהתקיימה ביום 21.7.22 כפר המבקש/הנאשם במיוחס לו וטען כי הניידת של המשטרה היא זו אשר חסמה את נתיב התנועה. בהמשך לכפירתו, נקבע התיק לישיבת הוכחות.
4. בישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 8.9.22 נשמעו ראיות הצדדים. מטעם המאשימה העידה השוטרת הגב' מישלין חורי קובטי ומטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו. המבקש/הנאשם תמך את עדותו בצילומים.
5. בהחלטת יום 6.10.22 זוכה המבקש/הנאשם מחמת הספק מהמיוחס לו באישום.
6. ביום 7.12.22 הגיש המבקש, כאמור, בקשה להחזר הוצאותיו בסך של 3,500 ₪.
7. מהבקשה עולה כי המבקש התייצב למשפט בעניינו במשך 3 ימים 'לא רצופים', הדיונים החלו באיחור של שעות - מה שהביא לטענתו להפסד של שלושה ימי עבודה וכן השקעת זמן ותשלום ליעוץ (לא הובהר סוג היעוץ) לו נדרש לפני המשפט. נוסף לכך טען המבקש לעוגמת נפש והפסד תשלומי החנייה והדלק.
8. הבקשה הוגשה כך, בלא תימוכין ובלא אסמכתאות או אומדנים לביסוס הנטען.
9. המשיבה מתנגדת למבוקש, התנגדות הנעוצה במספר טעמים; העובדה כי הוסבר למבקש כי צפויים עוד לפחות שני דיונים בעניינו, האחד לצורך שמיעת עדים והשני לצורך הכרעת דין, המבקש הצהיר כי הנו מבין זאת ועל כן אינו יכול להלין על כך, העדר צירוף תצהיר, בניגוד לתקנות 3 ו- 4 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשכ"ג - 1963 המחייב עמוד 1

מחיקה על הסף, העדר תימוכין לנטען בבקשה או לאומדן הכספי המבוקש. כמו כן לגופו של ענין נטען כי ככל שהפיצוי המבוקש מקורו בסעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (דבר אשר לא נטען בבקשה), יש לדחותו שכן לא מתקיימות הנסיבות המצדיקות מתן פיצוי. עוד נטען כי הזכות לפיצוי אינה מוחלטת אלא נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט. המשיבה התייחסה מהותית לכך כי הן השוטרת והן הנאשם היו מהימנים, וכי אין זהו המקרה בו הוגש כתב אישום "ללא יסוד".

סיכומו של דבר - המשיבה עתרה לדחיית הבקשה והן מנימוק פגמים דיוניים - על הסף והן מנימוקים מהותיים.

דיון והכרעה

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

11. אכן, הבקשה הוגשה בהעדר תצהיר לביסוס הטענות המנויות בה וכן בהעדר אסמכתאות. די בכך כדי לדחותה על הסף. המבקש טען כי ספג נזק כספי כגון פגיעה בשכר עבודתו כתוצאה מאובדן ימי עבודה (ניתן להגיש תלוש שכר), תשלום דמי חניה ודלק (קבלות), תשלום ליעוץ (לא ברורה זהות הגורם המייעץ ובאם שולמו לו דמי יעוץ). מכל מקום לא די בהעלאת טענות בעלמא כפי שעשה המבקש, טענות אשר ניתן היה בנקל לצרף תימוכין אודותיהן ולבססן. במחדלו זה למעשה שמת המבקש את הקרקע תחת המקור היחיד לביסוס טיעונו. דין הבקשה להידחות על הסף אך מטעם זה.

12. לפני משורת הדין והיות והנאשם אינו מיוצג אני רואה לנכון לפרט כי דין הבקשה להידחות אף מן הטעם המהותי.

13. ראשית - המבקש התייצב פעמיים בבית המשפט (ישיבת ההקראה 21.7.22 וישיבת ההוכחות 8.9.22) ולא שלוש כפי שנטען. החלטת הזיכוי נשלחה לצדדים.

14. שנית - בפרוטוקול ישיבת יום 21.7.22 הוסבר מפורשות למבקש כי "צפויים עוד שני דיונים לפחות, האחד לצורך שמיעת ראיות והשני לצורך מתן הכרעת דין", הנאשם הבין ורק לאחר מכן נקבע התיק להוכחות.

15. זכותו של המבקש לקבלת פיצויים אינה זכות מוחלטת כלל ועיקר אלא שאלת הפיצוי (או ההחזר הכספי במקרה זה, המשולב בפיצוי) נתונה כל כולה לשיקול דעתו של בית המשפט ולזה מוקנה שיקול דעת רחב ביותר. נקבע, כי "זכותו של נאשם שיצא זכאי בדינו לפיצוי ולכיסוי הוצאות הגנתו, בנסיבות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, מגלמת את ההכרה בזנך שנגרם לנאשם כתוצאה מההליכים אשר נכפו עליו, עם זאת הזכות שנקבעה בסעיף 80 אינה זכות מוחלטת. שיקולים שונים עשויים להוביל לכך כי זכותו של נאשם לפיצוי מכח הסעיף תצטמצם ואף תידחה. ... ויש לשקול את טיב הזיכוי ונסיבותיו." וראה לענין זה ע"פ 2366/03 עסאף נ' מדינת ישראל (פורסם ב'נבו').

16. בהלכת "דבש", ע"פ 4466/98 ראמי דבש נ' מדינת ישראל (פורסם ב'נבו') נקבע, בהתייחס לפרשנות המונח "נסיבות המצדיקות" (פיצוי): "נוסחה זו, נוסחה ללא גבלות היא והצדק האמורפי הוא האמור להיות מורה הדרך האחד והיחיד".

הנטל להוכיח את משתי העילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין מוטל על כתפי הנאשם. בעילה האחת - כי אמנם לא

היה יסוד להאשמה; אני דוחה טענה זו מאחר וכתב האישום הוגש בדין, בהתבסס על דו"ח שנכתב מאת שוטרת מיומנת ואמינה ומשום כך, הזיכוי היה "מחמת הספק" ולא זיכוי "מוחלט". באשר לעילה השנייה - אני קובעת כי לא נתקיימו נסיבות המצדיקות במקרה דנן שיפוי ופיצוי.

17. אשר על כן הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"ג, 30 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.